

mesitette magát, hogy emléke fenmaradjon szivünkben, fenmaradjon és örökre éljen ez iskola ifjúsága lelkében.

A szó elhangozhatik, az emlék-koszoruk elhervadhatnak, de a ki oly uton kereste a halhatatlanságot, miként ő, a nemes szivű jóltevő, annak emléke a tied ugy-e nemes ifjúság! Oh, őrizd is hiven, igazán s tartsd meg mint legdrágább kincsedet! Becsüld a nemes jóltevőket!

III.

JÓLTEVŐK EMLÉKÉRE.

Irta és szavalta: JÓZAN MIKLÓS II. év. papnöv.

Kél a sziv és minden hurján
Zeng egy szentelt érzemény;
Kél a sziv, és szólni kíván
A hála szent ünnepén.
Lelkesedés tüze hevit
Minden nemes, hű keblet,
Mely feltárván érzéseit,
Örök oltárt emeltet.

Emlékezet! te dicső fény,
Világosítsd lelkünket;
Ragyogj tisztán szivünk egén,
S buzgóságunk neveljed;
Hogy a multon elmerengve,
Lelkesülni tanuljunk,
S zengjük nemes emlékükre
Hálaadó szózatunk:

„Áldott legyen a föld, a mely
Hamvaitok takarja,
Áldott a fű s virág-levél,
Mely oda nő a hantra:
Hol sirotok éjjelében
Meggpihenve boldogan,
Kebleteknek — kétségtelen —
Csendes, dicső álma van.“

„Vallásotok hő szerelme,
Áldozás és igaz kegy,
Egyenes és józan elme,
Ismertetnek velünk meg;

Tetteitek, emléketek
 Ily jegyeknek tanui,
 Ilyenekre emlékeztet
 A múlt száz és a mai!"

Mi volna most kicsiny hajónk,
 Mely a zúgó tengeren
 — Hol küzködni többször látók,
 Mint haladni csendesen —
 Zátonyokról zátonyokra
 Vettetett a haboktól,
 S aztán majdnem összeomla
 A vihartól, mely rombol?

Mi volna, ha a kegyesség
 Tetteit nem végezik;
 S mi volna, ha a kegyes ég
 Jóban, szentben nem segít? —
 Mi volna más, mint töredék,
 Mely számba nem vétetik,
 S a szélvésztlől elvitetnék
 Nyugottól mind keletig!!

De, hála, hogy máskép történt,
 Hogy akadtak emberek,
 Kik nemes n, szivből, önkényt
 Áldozatot tegyenek:
 Kik megmentsék a veszélyből,
 Mely romlását okozná:
 S szolgáljanak vezéreül.
 Vagy legyenek szolgává.

Felettök hát ünnepeljünk,
 Legyen áldott emlékök!
 Lelkesülve szivünk, lelkünk
 Zengje: dicsők voltak ők!"
 Dicsők ma is, és mindenha
 Dicsők lesznek ezután,
 Nevök ragyog fényes-n az
 Emlékezet márványán.

IV.

ZÁRBESZÉD.

Tartotta: KOVÁCS JÁNOS ig. tanár.

Mélyen tisztelt gyülekezet!

A Mltsgs. és Főtiszt. E. Főtanács szép és nemes gondolkozásu intézkedése folytán ez a hetedik ünnepély, melyen a hála és kegyelet érzelmeivel, megemlékeztünk ama jelesekről, kik anyaszentegyházunk s főleg nevelő intézeteink felvirágzására anyagi és szellemi jótéteményeikkel áldoztak. S ha a megtartott hálaünnepélyek közti rövid időközt összehasonlítjuk, mindenikben gyarapodást, előhaladást látunk.

Mekkora változás történt az 1842-iki ünnepély óta ugy a hittestvériességet, valamint anyagi gyarapodásunkat illetőleg. — Most nemcsak hazánkban, hanem a távoli országokban is testvéri ölelő karokra találunk a hitközösség alapján. Igen, mi most kedvező körülmények között vagyunk; szép reménnyel tekinthetünk a jövőbe.

De e hálaünnepély akkor lesz méltó dicső őseink szelleméhez, ha komolyan felfogtuk, átéreztük, hogy a lelki ismeret és gondolat szabadságot, a szabad vizsgálódás jogát, anyagi helyzetünket: szóval egyházunk létezését dicső őseinknek köszönhetjük, kik küzdöttek, munkáltak, áldoztak s mi most az ők fáradságaik gyümölcseit élvezzük.

Csak akkor lesz valóban méltó a mi hálaünnepélyünk, ha hozzájuk tetteikben is hasonlítani törekszünk; ha nem csak saját egyéni élvezeteinket keressük, hanem a reánk maradt drága örökséget áldozatkészségünkkel, odaadó és önzetlen munkásságunkkal nemcsak megtartjuk hanem minél nagyobb virágzásra emeljük.

Csak ugy lesz legméltóbb hozzájuk hálaünnepélyünk, ha az ők mély vallásos érzelmöket, hitbuzgóságukat: örökségképen magunkkal visszük, s szüntelen az ők nemes példájok követésére törekszünk ugy gondolatban, mint cselekedetben.

Elődeink önmagukban keresték a segílyt s az Istenben vetett bizodalomban. Mi is csak saját magunkra támaszkodhatunk. Ha az amerikaiak gondolkozás módját követjük, hogy t. i. minden polgár köteles a köznek annyit visszafizetni, a mennyit élvez; s ha mi is az egyházunk s iskoláink által nyújtott jótéteményt visszaadjuk, akkor nem szorulunk idegen segílyre, akkor egyházunk virágzásra jut.

Egyesüljünk, tehát mindnyájan e nemes erények gyakorlásában